

Sygn. akt I C 2969/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: sędzia Michał Włodarek

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 stycznia 2020r. w K.

sprawy z powództwa **R. O. (...) R. O. z/s w K. (NIP (...))**

przeciwko pozwanemu **A. H. (PESEL (...))**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. zasądza od powoda R. O. (...) R. O. z/s w K. na rzecz pozwanego A. H. kwotę 287,00zł. (dwieście osiemdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2969/19

UZASADNIENIE

W dniu 26 lipca 2019r. powód R. O. (...) R. O. z/s w K. skierował do elektronicznego postępowania upominawczego żądanie zasądzenia od pozwanego A. H. kwoty pieniężnej w wysokości 649,92zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi odpowiednio od kwot 500,00zł i 149,92zł od dnia 15 stycznia 2019r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód oznaczył źródło zobowiązania, jego wysokość oraz wymagalność podając, iż dochodzone roszczenie stanowi należność wynikającą z nienależycie wykonanej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych łączącej powoda z pozwanym.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 11 września 2019r. w sprawie o sygn. akt VI Nc – e (...) uwzględniono w całości roszczenia powództwa i orzeczono o kosztach postępowania.

Pozwany skutecznie złożył sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwany zaskarżył przedmiotowe orzeczenie w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwany podniósł, iż był abonentem przedsiębiorstwa powoda, że w sposób właściwy wykonał postanowienia umowy, co skutkowało jej rozwiązaniem oraz w stosownym terminie dokonał zwrotu sprzętu, który służył do korzystania z dostarczanych mu usług dostępu do sygnału internetowego.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powód R. O. (...) R. O. z/s w K. jest przedsiębiorcą świadczącym m.in. usługi dostępu do internetu.

W dniu 22 grudnia 2015r. pozwany A. H. zawarł z powodem R. O. (...) R. O. z/s w K. umowę o świadczenie usług dostępu do sieci Internet (Usługa internetowa) nr (...).

Kontrakt miał charakter terminowy. Umowa została zawarta na czas 12 miesięcy z możliwością jej dalszego przedłużenia na kolejne 12 miesięczne okresy.

Pkt 7 lit. c zd. 1 w/w umowy przewidywał, że jeżeli żadna ze stron nie złoży przynajmniej na 3 dni przed upływem okresu obowiązywania umowy oświadczenia o rezygnacji z przedłużenia umowy, umowa zostaje przedłużona na okres 12 miesięcy na warunkach, na jaki została zawarta, natomiast na podstawie pkt 7 lit d. w/w umowy każda ze stron mogła rozwiązać umowę. Rozwiązanie umowy mogło nastąpić wyłącznie w formie pisemnej z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na ostatni dzień miesiąca następującego po zakończeniu miesiąca, w którym oświadczenie o wypowiedzeniu zostało złożone. Dostawca zobowiązany był podać powód rozwiązania umowy.

Kontrakt określał m.in. zakres zobowiązań stron, rodzaje i zakres usług, wysokość opłat, a także warunki rezygnacji z przedłużenia umowy i warunki rozwiązania umowy oraz koszty uszkodzenia lub utraty oddanych do używania urządzeń elektronicznych.

Powód w ramach istniejącego kontraktu oddał pozwanemu do używania urządzenia i elementy umożliwiające dostęp do sygnału internetu w postaci zestawu abonenckiego nr seryjny (...) oraz masztu.

W dniu 30 listopada 2016r. strony przedłużyły czas trwania kontraktu na kolejne 24 miesiące do dnia 31 grudnia 2018r.

Pozwany w dniu 1 grudnia 2018r. przy pomocy wiadomości e – mail przekazał powodowi oświadczenie o rezygnacji z przedłużenia umowy. Powód zapoznał się z treścią przesłanego komunikatu.

W związku z zakończeniem kontraktu po stronie pozwanego powstał obowiązek zwrotu na rzecz powoda oddanych do używania urządzeń. Pozwany dokonał zwrotu anteny, zasilacza i kabla w dniu 2 stycznia 2019r., tj. w terminie 14 dni od dnia zakończenia umowy.

Powód stwierdził spalony (...) w antenie.

Niezależnie od powyższego w dniu 4 grudnia 2018r. pozwany złożył rezygnację z umowy o świadczenie usług, gdzie oświadczył, że nie zamierza kontynuować umowy i wnosi o jej rozwiązanie z zachowaniem 30 dni wypowiedzenia ze skutkiem na koniec następnego okresu rozliczeniowego oraz zobowiązał się do zwrotu dzierżawionego sprzętu w terminie 14 dni.

W dniu 1 stycznia 2019r. powód wystawił w stosunku do pozwanego fakturę VAT (...) na kwotę 150,00zł z tytułu opłaty za pakiet i dopłaty do abonamentu, a ponadto w dniu 7 stycznia 2019r. notę obciążeniową na kwotę 500,00zł za zwrot uszkodzonego zestawu abonenckiego.

(umowa k. 18-19, 39-40 cennik usług k. 20, 22, regulamin świadczenia usług internetowych k. 21, aneks do umowy k. 23, rezygnacja z umowy o świadczenie usługi k. 24, protokół zwrotu zestawu abonenckiego k. 25, pismo powoda k. 26, 37, faktura k. 27, nota obciążeniowa k. 28, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 29, protokół reklamacyjny k. 30, wydruk z poczty e – mail k. 36, 38)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 353 § 1 kc, podstawowym obowiązkiem dłużnika jest spełnienie świadczenia. Prowadzi ono do zaspokojenia interesu wierzyciela, wskutek czego zobowiązanie wygasa.

Artykuł 354 kc określa obowiązki dłużnika w ten sposób, że oprócz treści zobowiązania rozumianej jako nakazy wyrażone w czynności prawnej stanowiącej źródło zobowiązania oraz odnoszących się do tego zobowiązania normach prawnych jego zachowanie powinno odpowiadać trzem dalszym wzorcom postępowania - celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego, a także ewentualnie ustalonym zwyczajom, natomiast art. 355 kc określa sposób, w jaki dłużnik powinien wykonywać zobowiązanie i w tym znaczeniu stanowi swoistą kontynuację uregulowań zawartych w art. 354 kc i jednocześnie przepis ten definiuje pojęcie należytej staranności oraz ustanawia obowiązek dokładania owej staranności.

Niedostosowanie się przez dłużnika do opisanych wyżej wymagań sprawia, że dojdzie do nienależytego wykonania zobowiązania lub niewykonania całkowitego (art. 471 kc). Każda bowiem rozbieżność pomiędzy prawidłowym spełnieniem świadczenia a rzeczywistym zachowaniem się dłużnika rodzi odpowiedzialność kontraktową. Nienależyte wykonanie zobowiązania ma bowiem miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. Wskazać jednak należy, że dłużnik zawsze, bez względu na rodzaj winy, odpowiada wobec wierzyciela za uchybienia obowiązkowi dołożenia należytej staranności (art. 355 kc).

Strony wiązała ważna i skuteczna umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 56 ust. 1 i n. ustawy z dnia 16 lipca 2004r. prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2019.2460 – j.t. ze zm.) w zw. z art. 750 kc i z zw. z art. 734 i n. kc, która została rozwiązana na skutek oświadczenia pozwanego.

Strony w ramach istniejącego kontraktu uzgodniły elementy przedmiotowo i podmiotowo istotne oraz w sposób jednoznaczny i indywidualny określiły prawa i obowiązki podmiotów zobowiązań.

Powód w sposób właściwy umożliwił pozwanemu korzystanie ze świadczonych przez niego usług przy użyciu stosownej infrastruktury i przekazał sprzęt elektroniczny umożliwiając dostęp do oferowanych usług, natomiast pozwany w sposób należyty wykonał zobowiązanie zachowując się według treści umowy poprzez zapłatę należności abonamentowych wynikających z istniejącego stosunku obligacyjnego, a po zakończeniu kontraktu poprzez zwrot sprzętu elektronicznego.

Odnośnie skuteczności i terminu zakończenia kontraktu w związku ze złożonym przez pozwanego oświadczeniem o jego rozwiązaniu, to kwestię tę określa treść kontraktu i regulaminu świadczenia usług. Pozwany w sposób właściwy skorzystał z tego uprawnienia. Termin zakończenia kontraktu nastąpił w dacie przewidzianej przez łączącą strony umowę dla obliczania jego upływu w przypadku określonym w pkt 7 lit. c zd. 1 w/w umowy – złożenia przez pozwanego przynajmniej na 3 dni przed upływem okresu obowiązywania umowy oświadczenia o rezygnacji z przedłużenia umowy tj. w dniu 31 grudnia 2018r. Pozwany wykonał również końcowy element kontraktu, tj. z zachowaniem termin 14 dni od daty rozwiązania umowy dokonał zwrotu sprzętu powodowi.

Po stronie pozwanego nie powstała więc odpowiedzialność kontraktową i obowiązek naprawienia szkody albowiem pozwany nie uchybił swoim obowiązkom (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc).

Strony mogły ustalić konkretny okres obowiązywania umowy poprzez oznaczenie daty zawarcia i rozwiązania umowy. Wskazanie okresu, na jaki została zawarta umowa, może polegać również na określeniu terminu początkowego obowiązywania umowy oraz sposobu obliczenia terminu jej rozwiązania za pomocą okresów liczonych w dniach, tygodniach, miesiącach lub latach. Do obliczenia upływu takiego okresu (terminu) stosuje się wówczas przepisy art. 110–114 kc. Umowa może zawierać postanowienia dodatkowe określające sposób obliczania okresu, na który umowa została zawarta.

Warunki rozwiązania umowy powinny wskazywać wszystkie okoliczności i wymagane czynności oraz ich formę, jakie muszą być spełnione lub podjęte w celu skutecznego rozwiązania umowy przez dostawcę usług lub abonenta. Warunki te mogą być odmienne w przypadku rozwiązywania umowy przez abonenta oraz przez dostawcę usług.

Wymogi jasności i zrozumiałości odnoszą się do konstrukcji postanowień umowy, która powinna ujmować prawa i obowiązki stron w sposób bezpośredni, odpowiednio uporządkowany, bez nadużywania definicji, odesłań w ramach umowy, odesłań do przepisów prawa, nieostrych sformułowań wymagających interpretacji dostawcy usług i innych rozwiązań, które uniemożliwiają lub utrudniają ustalenie praw i obowiązków stron umowy bezpośrednio na jej podstawie.

Zgodnie z art. 77 § 2 kc, jeżeli umowa jest zawarta w formie pisemnej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie wymaga zachowania formy dokumentowej, chyba że ustawa lub umowa zastrzega inną formę. Prawo telekomunikacyjne nie zawiera takiego zastrzeżenia. Oznacza to istotną liberalizację w kwestii formy czynności prowadzących do zakończenia stosunku prawnego opartego na umowie pisemnej.

W tym miejscu należy wskazać, iż umowa łącząca strony przewidywała dualizm postanowień w zakresie czasu trwania umowy i sposobów jej rozwiązania.

Z jednej strony wobec jej terminowego charakteru wskazywała na możliwość rezygnacji z jej kontynuowania poprzez stosowne oświadczenie, i z drugiej strony zawierała postanowienia, co do możliwości jej wypowiedzenia w przypadkach i na warunkach tam wskazanych.

Co szczególnie istotne pierwszy wariant nie zawierał rygorów po stronie abonenta, co do formy oświadczenia o rezygnacji z przedłużenia umowy.

W przedstawionych warunkach wobec oceny skuteczności przez Sąd oświadczenia pozwanego z dnia 1 grudnia 2018r. o rezygnacji z dalszego przedłużenia umowy z powodem, należy uznać, wobec braku odwołania tego stanowiska, za nieskuteczne następcze pisemne oświadczenie pozwanego o wypowiedzeniu umowy w zachowaniem okresu wypowiedzenia albowiem pierwotna decyzja o zakończeniu trwania kontraktu definitywnie niweczy jego skutki, w tym w zakresie możliwości jego późniejszego wypowiedzenia.

Zgodnie bowiem z art. 65 § 1 kc, oprócz kontekstu językowego, przy interpretacji oświadczenia woli powinno się brać pod uwagę także okoliczności złożenia oświadczenia woli, czyli tzw. kontekst sytuacyjny, na który składają się w szczególności dotychczasowe doświadczenia stron, ich status, przebieg negocjacji. Niezależnie od tego z art. 65 § 2 kc wynika nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem; dotyczy to zresztą wszelkich oświadczeń woli składanych innej osobie. Nie jest konieczne, aby był to cel uzgodniony przez strony, wystarcza cel zamierzony przez jedną stronę, który jest wiadomy drugiej. W przypadku oświadczenia woli ujętego w formie pisemnej jego sens ustala się przede wszystkim na podstawie wykładni tekstu dokumentu. Podstawową rolę odgrywają tu językowe normy znaczeniowe, ale także kontekst i związki znaczeniowe poszczególnych postanowień. Tekst umowy nie stanowi jednak wyłącznej podstawy wykładni ujętych w nim oświadczeń. Niezbędne jest zbadanie zamiaru i celu stron, a także kontekstu faktycznego, w jakim umowę uzgadniano i zawierano oraz okoliczności towarzyszących złożeniu oświadczenia woli. Jeżeli wykładnia tekstu umowy jest niejasna, budzi wątpliwości, powstaje konieczność ustalenia rzeczywistej treści umowy także przy uwzględnieniu zachowania się stron po zawarciu umowy oraz w trakcie jej wykonywania.

Wątpliwości interpretacyjne, które nie dają się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli, powinny być rozstrzygnięte na niekorzyść strony, która zredagowała tekst je wywołujący (in dubio contra proferentem). Ryzyko nie dających się usunąć w drodze ogólnych dyrektyw wykładni oświadczeń woli niejasności tekstu umowy powinna ponieść ta strona, która tekst zredagowała – por. wyrok SN z dnia 31 maja 2017r. V CSK 507/16, opubl. L., wyrok SN z dnia 25 listopada 2016r. V CSK 83/16, opubl. L..

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 232 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc).

Dobór dowodów należy do strony, to ona powinna wskazywać wyłącznie takie, które są dopuszczalne i wiarygodne. Rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków

dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw.

Przepis prawa materialnego – art. 6 kc określa na czyje ryzyko idzie nieudowodnienie określonego faktu. Z kolei art. 232 kpc stanowi procesowe narzędzie za pomocą, którego strony mogą osiągnąć skutek w postaci udowodnienia dla nich korzystnych faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym. Art. 6 kc zawiera normę decyzyjną, pozwalającą ocenić wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc), czemu nie sprostał. Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Powód wobec treści dołączonych do sprzeciwu dokumentów nie wykazał, iż pozwany uchybił obowiązkom kontraktowym.

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Warunki kontraktowe zwrotu urządzeń końcowych powinny wskazywać wszystkie techniczne, organizacyjne i finansowe wymagania obciążające użytkownika, który korzysta z urządzenia należącego do dostawcy usług.

Postanowienia dotyczące odpowiedzialności abonenta mogą odnosić się również do innych naruszeń jego obowiązków związanych z wykorzystaniem usług telekomunikacyjnych, niedozwolonym korzystaniem z sieci, używaniem i zwrotem telekomunikacyjnego urządzenia końcowego udostępnionego mu w celu korzystania z usług.

Niedopuszczalne są natomiast klauzule zastrzegające rażąco wysokie kary umowne za naruszenie obowiązków określonych w regulaminie świadczenia usług, za niezwrócony sprzęt.

Obiektywnie niekorzystna dla jednej strony treść umowy zasługuje na negatywną ocenę moralną, a w konsekwencji prowadzi do jej uznania za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego.

Trzeba w szczególności zauważyć, iż postanowienia kontraktu opartego o wzorzec umowy, w którym w sposób nieuzasadniony określony jest zakres odpowiedzialności finansowej kontrahenta – konsumenta ocenić należy pod kątem przepisów z art. 385 i n. kc oraz art. 5 kc i art. 58 § 1 – 3 kc.

W szczególności wymaga wyeksponowania arbitralny zapis kontraktowy obciążający finansowo abonenta z powodu zwrotu niesprawnego sprzętu bez doprecyzowania czy abonent ponosi odpowiedzialność za każdą wadliwość urządzenia, tj. spowodowaną, w szczególności, celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem sprzętu, wadliwym użytkowaniem urządzenia, wadą tkwiącą w produkcji, czy też zużyciem sprzętu w ramach przewidzianego przez producenta czasu jego bezawaryjnej eksploatacji.

Nie bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż od daty udostępnienia pozwanemu zestawu abonenckiego do czasu jego zwrotu upłynęły 3 lata, a dokumenty prywatne zaofiarowane w toku procesu przez powoda wskazują jedynie na ustalenie usterki urządzenia bez wskazania przyczyn i warunków jej powstania.

Nadużycie prawa podmiotowego traktuje się jako zachowanie rażące i nieakceptowane albowiem klauzula generalna zawarta w art. 5 kc zawiera odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera. Przepis art. 58 kc wyznacza od strony negatywnej ogólne ramy dopuszczalnej treści oraz celów czynności prawnych, natomiast art. 385 i n. kc określa klauzule abuzywności postanowień umownych, tj. takich które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a skutek takiego układu praw i obowiązków dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumenta i godzenia w równowagę kontraktową.

Rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć jako nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron stosunku umownego.

Możliwość żądania zwrotu kosztów uszkodzonego sprzętu powód winien udowodnić, w tym fakt i zasadność ich poniesienia. Nie może być tu zupełnej dowolności wierzyciela.

Choć przedsiębiorca może stosować postanowienia wzorca umownego określające zasady odpowiedzialności finansowej konsumenta, to jednak zasady tej odpowiedzialności muszą pozostawać w związku z kosztami i ryzykiem przedsiębiorcy.

Obowiązkiem Sądu jest natomiast zbadanie z punktu widzenia tego kryterium wielkości wydatków poniesionych przez wierzyciela, a której zasądzenia domaga się w procesie, a także konieczność i celowość ich poniesienia.

Konstatując wykładnia zasadności ponoszenia wydatków koniecznych i celowych winna uwzględniać z jednej strony potrzebę ochrony wierzyciela, a z drugiej strony nie można stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy obciążenia kosztami.

Wysokość tych kosztów winna więc uwzględniać interesy obu stron.

W konsekwencji stwierdzić należy, że domaganie się przez powoda zasądzenia od pozwanego przywołanej kwoty pieniężnej w wysokości oznaczonej jako kara za zwrot uszkodzonego sprzętu jest niezasadne.

Żądanie to nie zostało przez powoda należycie udowodnione i uzasadnione, a ponadto ma w istocie charakter dowolny. Powód nie przedstawił bliższych faktów i dowodów w tym zakresie, a oparł się jedynie o dokument umowy, który stanowi wzorzec umowny.

Ustalanie tak arbitralnych i abstrakcyjnych opłat prowadzi w warunkach niniejszego postępowania do apriorycznego przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej konsumenta.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2019.1000 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.